

Folytassa Nagybalog és Ajnácskő!

Kultúra

2014-01-06 20:02

Ajánlom

Tetszik

Szemergős, esős idő, méltatlan az évszakhoz, a vár egyre izmosodó sziluettje ránehezül a falura. A kultúrház előtt gyülekezik a közönség a komáromi Jókai Színház Egy hölgy a Maximból című előadására. Bár már évek óta szoktatja a Csemadok Ajnácskői Alapszervezete a helyieket a színházhoz, s az elmúlt 5-6 évben a komáromiak is megfordultak már erre felé (legutóbb a Prahhal), mégis most történik meg először, hogy a színház szinte teljes társulata itt van, hogy egy könnyed bohózatban megmutassa magát a medvesaljaiaknak, akik nem is kérik magukat. Zsúfolt ház, kedélyes hangulatú este. Ezt a téstát!

Galéria: Folytassa Nagybalog és Ajnácskő!

Az 1989-es változások óta kis településeink elszoktak-elszoktatták őket a színházról. A komáromi gyorsan átállt kőszínházi alapokra, a tájolást szinte teljesen elfelejtette. Legfeljebb egy-egy közeli nagyobb városba, mint Dunaszerdahely, Somorja vagy Pozsony, ahová a helyi méretekre szabott monstre díszetek beférnek. S mivel mindkét magyar társulat az adott megye fennhatósága alá került, így érthető, hogy azok nem szívesen támogatják az ország más megyéibe való kiruccanásokat. A mai legfiatalabb színészgeneráció már el sem tudja képzelni azokat a kalandokat, amelyeket a MATESZ egykori alapító tagja, Lőrincz Margit megélt és megírt minap megjelent visszaemlékezéseiben.

A Csemadok Ajnácskői Alapszervezete mégis úgy gondolta, ha a kisebbségi támogatások segítségével is, megpróbálja visszazoktatni az embereket színházba. Hisz lassan már nemzedékek nőttek fel úgy, hogy nem is láttak színházi előadást, nem sokan engedhetik meg maguknak ugyanis, hogy Komáromba vagy Kassára felutazzanak, de még a rimaszombati tájelőadás is messzinek tűnik annak függvényében, hogy a közlekedés már évek óta katasztrófális, az aktuális kormányok még a leépíthetlent is leépítették.

Ajnácskőn merészen belevágtak, s a kezdetekkor még úgy tűnt, a kisebbségi támogatás és a belépőjegyek együttesen legalább nullszaldóssá teszik a vállalkozást. Csakhogy a pénzek egyre nehezebben és később jöttek meg, előfordult, hogy az eredetileg megítélt összeg függvényében tervezték meg a programot, de az aktuális biztos az összeget önhatalmúlag a felére húzta. Közönséget nevelni sem könnyű, s bizony időbe telt, amíg a helyiek mellett a környékeliek is rádőbentek arra, hogy szinte elég papucsban és házi köntösben kimozdulni ahhoz, hogy húsvér színészeket lássanak.

Tavaly három társulat, négy előadás látogatott el a községbe, s mint Szamos Zsuzsa mondja, a kormányhivataltól kapott 3 ezer eurós támogatás is csak az év végén érkezett meg, s a négy előadás mintegy 1 200 euróval többbe került, de a

közönség nem panaszkodhatott, hiszen láthatta a Gergő és az álomfogók című musicalt (kassai Thália Színház), a Csavar Színházról A nagyidai cigányokat és Csokonai Dorottyt, s végül a komáromiaktól a Feydeau-bohózatot. Volt, amelyiken kevesebben voltak, de a közönség létszámától függetlenül mindig remekül szórakozott. „A sok-sok bizonytalanság miatt mégis úgy döntött a szervezet vezetősége, hogy az idén nem pályázunk, inkább megszervezünk egy-két autóbuszos kirándulást, s ha lesz rá igény, Kassára és Komáromba is szeretnénk eljutni” – mondja Szamos. Felvetésemre, hogy ez nem tűnik a legszerencsésebb megoldásnak, sorolja a nehézségeket, de mielőtt kedvem szegné, mindjárt hozzáteszi, csak erről az egy évről van szó, s jövőre ismét folytatják.

„Hiszi-nem hiszi, most is úgy jöttem ide délután, hogy azon izgultam, leszünk-e ezen az esős délután húszan-harmincan. De nagyon kellemesen csalódtam, s főleg az okozott kellemes meglepetést, hogy az egész környékről jöttek, s egyre többen tartják fontosnak, hogy a színház házhoz jöjjön, s az emberek ismét élő színészekkel találkozzanak” - teszi hozzá az elnök asszony férje. Az Egy hölgy a Maximból című előadás nem újdonság, s Verebes rendezését az elején nem nagyon szerették a színészek és a szakmabeliek sem. „A rendező a próbák idején egy időre kórházba került, s a kritika sem fogadta kedvezően az előadást. De mintha mostanra összeállt volna” – mondja egyikük, s az előadás egyik nagy erénye, hogy szinte az egész társulat játszik benne, a legfiatalabbaktól a nyugdíjasokig, így láthatjuk Boráros Imrét, Petrécs Annát, Szentpéteri Arankát és a már említett Lőrincz Margitot is, ahogy Mokos Attilát, Holocsy Krisztinát, Bandor Évát vagy a színházról nemrég száműzött Szvrcek Anitát is. Az előadást a közönség vastapssal és az előadásban elhangzó köszöntésforma (Ezt a téstát!) bekiabálásával jutalmazza, a szervezők pedig zsíros kenyérral, szalonnával és uborkával köszönik meg a háromórás produkciót.

A járás másik kitűnően működő alapszervezete, a Pál házaspár vezetésével működő nagybalogi is megirigyelte az ajnácskői kezdeményezést, s hosszú, több évtizednyi színházi csend után ismét felhangzott a kacaj és a vastaps a helyi kultúrházban. Előbb a felnőtteknek kedveskedtek Neil Simon Pletykák című vígjátékával, majd a Keszekusza című mesejáték következett a kisiskolásoknak. A két előadás, a kassai Thália Színház meghívása végfolyamata egy remekül működő, aktív alapszervezet kitartó és lelkiismeretes munkájának (sajnos az egy kezem meg tudnám számolni, hány ilyen van a Rimaszombati járásban), akik a legkisebbektől a felnőttekig és az idősekig minden korosztályra gondolnak. Mikulásnap i műsor, karácsonyi bál, Vámos Települések Találkozója, Szivárvány Énekkar, közös együttlétek, honismereti barangolások – s még hosszasan sorolhatnánk a sort.

Két település, ahol bebizonyították, hogy igenis van még értelme a közösségi létnek, s elég egy-két fanatikus ember, hogy mindezt megteremtsék. Ajnácskő és Nagybalog – várjuk a folytatást!

jdj, fotó: Rabec László és archív